

Sygn akt IX GC 464/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Boratyński

Protokolant: st.sekr. sąd. Monika Gazda

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2013 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w Ł.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w R.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w R. na rzecz powoda Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwotę 114.817,47 zł (sto czternaście tysięcy osiemset siedemnaście złotych czterdzieści siedem groszy) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym:

1. od kwoty 2.309,69 zł (dwa tysiące trzysta dziewięć złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 17 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
2. od kwoty 7.743,92 zł (siedem tysięcy siedemset czterdzieści trzy złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) od dnia 19 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
3. od kwoty 8.889,16 zł (osiem tysięcy osiemset osiemdziesiąt dziewięć złotych szesnaście groszy) od dnia 22 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
4. od kwoty 3.330,58 zł (trzy tysiące trzysta trzydzieści złotych pięćdziesiąt osiem groszy) od dnia 24 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
5. od kwoty 3.396,17 zł (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt sześć złotych siedemnaście groszy) od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
6. od kwoty 1.999,14 zł (tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych czternaście groszy) od dnia 1 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
7. od kwoty 3.311,97 zł (trzy tysiące trzysta jedna złote dziewięćdziesiąt siedem groszy) od dnia 5 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
8. od kwoty 1.079,82 zł (tysiąc siedemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt dwa grosze) od dnia 5 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
9. od kwoty 6.719,14 zł (sześć tysięcy siedemset dziewięćnaście złotych czternaście groszy) od dnia 8 marca 2013 r. do dnia zapłaty;

10. od kwoty 312,53 zł (trzysta dwanaście złotych pięćdziesiąt trzy grosze) od dnia 10 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
11. od kwoty 9.446,34 zł (dziewięć tysięcy czterysta czterdzieści sześć złotych trzydzieści cztery grosze) od dnia 10 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
12. od kwoty 5.113,59 zł (pięć tysięcy sto trzysta złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 12 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
13. od kwoty 10.066,16 zł (dziesięć tysięcy sześćdziesiąt sześć złotych szesnaście groszy) od dnia 15 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
14. od kwoty 8.501,07 zł (osiem tysięcy pięćset jeden złotych siedem groszy) od dnia 17 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
15. od kwoty 4.200,74 zł (cztery tysiące dwieście złotych siedemdziesiąt cztery grosze) od dnia 22 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
16. od kwoty 5.020,03 zł (pięć tysięcy dwadzieścia złotych trzy grosze) od dnia 24 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
17. od kwoty 2.601,37 zł (dwa tysiące sześćset jeden złotych trzydzieści siedem groszy) od dnia 26 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
18. od kwoty 4.130,65 zł (cztery tysiące sto trzydzieści złotych sześćdziesiąt pięć groszy) od dnia 29 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
19. od kwoty 3.459,69 zł (trzy tysiące czterysta pięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 31 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
20. od kwoty 3.630,65 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści złotych sześćdziesiąt pięć groszy) od dnia 3 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
21. od kwoty 5.777,84 zł (pięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt siedem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 6 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
22. od kwoty 3.691,22 zł (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia dwa grosze) od dnia 7 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
23. od kwoty 3.120,05 zł (trzy tysiące sto dwadzieścia złotych pięć groszy) od dnia 9 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
24. od kwoty 6.965,95 zł (sześć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 12 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. Umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w R. na rzecz powoda Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwotę 9.358 zł (dziewięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV . Nie nadaje wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

SSO Sławomir Boratyński

Sygn. akt IX Gc 464/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 czerwca 2013 r. (k. 4 i nast.) powód Zakłady (...) Spółka Akcyjna w Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w R. kwoty 114 817 , 47 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot składających się na należność główną i dat oznaczonych w pozwie wraz z kosztami procesu.

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że na podstawie porozumienia handlowego z dnia 1 sierpnia 2008 r. strony łączyły stałe stosunki handlowe w których powódka występowała jako sprzedawca , a pozwany jako nabywca towaru .Pozwany dokonywał zakupów na tzw. przedłużony termin płatności 30 dni licząc od daty wystawienia faktury . W okresie od stycznia do marca 2103 r. pozwany zakupił u powódki towar na łączną kwotę ponad 150 tys zł. Wobec pozostawiania w zwłoce w regulowaniu płatności w dniu 3 kwietnia i 13 maja 2013 r. wystosowane zostało do pozwanego wezwanie do zapłaty wymaganych należności wynikających z zestawienia wierzytelności na ten dzień .Pozwana spółka w dniu 13 maja 2013 r. na skutek prowadzonych wobec niej działań windykacyjnych dokonała spłaty w wysokości 35 233,04 zł. podając w tytule przelewu faktury, na które należało zaliczyć wpłatę .

Nakazem zapłaty z dnia 19 lipca 2013 r. tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym , w którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzona kwotę wraz z odsetkami i kosztami procesu w wysokości 6 965, 95 zł. (sygn. akt IX GNc 344/13 - k. 140 i nast.) .

W dniu 27 sierpnia 2013 r. wpłynął do tutejszego Wydziału sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty z dnia 22 sierpnia 2013 r. (k. 146 i nast.) .W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał ,że wnosi o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu . Z powyższego jednoznacznie wynikało zatem ,że pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości .

Jako uzasadnienie sprzeciwu wskazano ,że pozwany w pierwszej kolejności kwestionuje żądanie strony powodowej zapłaty odsetek od dnia 2 kwietnia 2013 r. z faktury VAT z dnia 1 marca 2013 r. na kwotę 3 630 , 65 zł. Pozwany w tym zakresie wskazał ,że termin płatności tej faktury przypadł na dzień ustawowo wolny od pracy , a zatem ulegał on przesunięciu do dnia następnego , a w konsekwencji żądanie naliczania odsetek od dnia 2 kwietnia 2013 r. należało według pozwanego uznać za nieprawidłowe . Pozwany ponadto podniósł , iż w sytuacji gdy odbiorcą faktury jest spółka prawa handlowego podpis na niej powinien pochodzić od osoby uprawnionej do reprezentacji . W przedmiotowym przypadku osoby , które podpisały faktury nie zaliczają się do wyżej wskazanej kategorii osób . Pozwany podkreślił także ,że nie uchylał się od regulowania swoich zobowiązań względem strony powodowej o czym świadczy dokonanie wpłaty na kwotę 35 233 , 04 zł. Zdaniem nadto pozwanego sytuacja gospodarcza , która przekłada się bezpośrednio na realnie wzrastające koszty działalności ponoszone przez pozwanego , jak również na osiągnięte zyski oraz wysokie nakłady inwestycyjne i duże inwestycje niezbędne

do działalności nie zawsze pozwalają na terminowe regulowanie zobowiązań .

Powyższe okoliczności sprawiają zdaniem strony pozwanej ,że powództwo winno być oddalone .

Strona powodowa w piśmie z dnia 11 września 2013 r. podtrzymała w całości żądanie pozwu i wnioski w nim zawarte (k. 156) . Na terminie rozprawy dniu 23 października 2013 r. pełnomocnik powódki w przypadku odsetek od spornej faktury na kwotę 3630 , 65 zł. zmodyfikował żądanie pozwu wnosząc o ich zasądzenie od dnia 3 kwietnia 2013 r. i cofając pozew w zakresie odsetek od tej kwoty za dzień 2 kwietnia 2013 r. z zrzekając się w tej części swojego roszczenia . Pełnomocnik wniósł także o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności uznając ,że treść sprzeciwu od nakazu zapłaty sugeruje ,że strona pozwana uznała powództwo , zaś sprzeciw zmierza ewidentnie do przewlekłości postępowania .Podniósł także ,że brak nadania tego rygoru może narazić stronę powodowa na szkodę (k. 162 i nast.) .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w Lublinie rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi - spółkami prawa handlowego .Strona powodowa jest wpisana do KRS pod numerem (...) (k. 9 i nast.) . Przedmiotem jej działalności jest między innymi sprzedaż hurtowa mięsa i wyrobów z mięsa . Pozwana jest wpisana do KRS pod numerem (...) (k. 15 i nast.) , a jest przedmiotem

działalności jest także między innymi sprzedaż hurtowa mięsa i wyrobów z mięsa oraz sprzedaż detaliczna prowadzona w sklepach .

W ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej zawarły one w dniu 1 sierpnia 2008 r. porozumienie handlowe , którego przedmiotem była ciągła sprzedaż ustalonego asortymentu wyrobów powoda wędlin i konserw w sklepach strony pozwanej (k. 21 i nast.) . Porozumienie zostało zawarte na czas nieokreślony . Nie określało ono szczegółów w zakresie sprzedaży wyrobów takich jak np. ilość towaru czy termin płatności .Załącznik nr 1 do porozumienia określał natomiast ceny towarów objętych porozumieniem oraz miejsca ich sprzedaży (k. 23 i nast.) .

W wykonaniu dokonanych transakcji handlowych między stronami , których istnienie nie było sporne między stronami (vide uzasadnienie sprzeciwu) powód wystawił na pozwanego faktury objęte pozwem .Faktury obejmowały oznaczenie : towaru , jego ilości , ceny i terminów płatności . Pierwsza z faktur objęta niniejszym postępowaniem została wystawiona w dniu 7 stycznia 2013 r. , zaś ostatnia w dniu 11 marca 2013 r. (faktury wraz z dowodami wydania k. 30 i nast.) . Warto tu także wskazać ,że przypadku jednej z faktur nr (...) - k. 123 na kwotę 3630,65 zł. określała ona termin płatności przypadający na dzień 1 kwietnia 2013 r. Dzień ten był dniem ustawowo wolnym od pracy i była to okoliczność niesporna między stronami niniejszego postępowania . Na fakturach ich odbiór kwitowały osoby działające w imieniu pozwanego swoim podpisem oraz oznaczeniem daty , posługując się dodatkowo pieczęcią pozwanego . Okoliczność ta nie była również kwestionowana przez pozwanego . Z podpisów widniejących na fakturach nie wynika , aby osoby które je złożyły wchodziły w skład zarządu pozwanej spółki albo też by działały one np. jako prokurenci strony pozwanej . Osoby które kwitowały odbiór faktur kwitowały także na dowodach WZ odbiór tych dokumentów . Osobami tymi były B. F. i I. K. , H. O. , R. K. , E. P. , S. G. .Pozwany nie kwestionował natomiast ,że osoby te są pracownikami pozwanej spółki - osobami działającymi w imieniu i na rzecz strony pozwanej . Kto inny już natomiast na tych dokumentach WZ kwitował zaś odbiór samego towaru (k. 31 i nast.) – w tym zakresie podpisy tych osób są nieczytelne . Strona powodowa sporządziła zestawienie stanu nalaności na dzień 13 maja 2013 r. , które to zestawienie znajduje się w aktach na k. 25 i opiewa na kwotę 150 050, 51 zł. Zestawienie to nie ma jednakże waloru dokumentu (nawet prywatnego vide art. 245 kpc) , gdyż jest to jedynie wydruk komputerowy i nie zawiera ono w ogóle żadnego podpisu. Wezwaniem z dnia 3 kwietnia 2013 r. powód wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty 133 615, 63 zł. (k. 26 , dowody doręczenia wezwania k. 27 i 28) . W dniu 13 maja 2013 r. strona pozwana dokonała zapłaty kwoty 35 233 ,04 zł. na poczet należności z faktur wskazanych w poleceniu zapłaty obejmujących między innymi część należności objętych fakturami objętymi niniejszym postępowaniem (k. 29) . Strona pozwana nie kwestionowała w toku niniejszego postępowania ,że do zapłaty pozostała jeszcze należność dochodzona niniejszym pozwem .

Jak wskazano powyżej strony łączyło porozumienie handlowe , które samo nie określało jednakże ani ilości towaru , ani też terminów płatności , a zatem miało jedynie charakter określający ramowy zakres współpracy stron i nic ponadto . Porozumienie to jako takie w ocenie Sądu Okręgowego nie miało charakteru konkretnej umowy łączącej strony . Na podstawie jednak zawartego porozumienia między stronami dochodziło w ocenie Sądu Okręgowego następnie do zawierania umów sprzedaży towarów w asortymencie i ilości określonej za każdym razem przez strony przy zachowaniu cen ustalonych wcześniej w zawartym porozumieniu , a znajdujących następnie potwierdzenie w wystawianych dokumentach WZ i fakturach . Do zawierania tych umów dochodziło między stronami poprzez fakty dokonane tj. poprzez wydanie towaru przez sprzedawcę , którym była strona powodowa i jego przyjęcie przez kupującego , którym była strona pozwana . Stosownie zaś do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymienione w fakturach i dowodach WZ towary pozwanemu , jako kupującemu przenosząc jednocześnie na niego ich własność. Pozwany nie kwestionował w ogóle ich otrzymania a jednocześnie nie uiszczał za nie w całości ceny (uczynił to tylko częściowo – okoliczność bezsporna między stronami) . Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie kwestionował w zasadzie ani wysokości dochodzonych kwot wynikających z poszczególnych faktur , ani dat od których były naliczone i dochodzone przez stronę powodową odsetki w przypadku poszczególnych należności , za jednym jednakże wyjątkiem , a mianowicie zarzucił , że w przypadku jednej z faktur termin , od który strona powodowa w pozwie żądała zasądzenia odsetek został przez powoda przyjęty nieprawidłowo .

Z tą argumentacją strony pozwanej strona przeciwna (jej pełnomocnik) się zresztą zgodziła , gdyż na terminie rozprawy w tym zakresie dokonała modyfikacji swojego roszczenia uznając zasadność powyższego zarzutu (vide art. 115 kc) .

Oprócz kolejnego natomiast zarzutu ,że pokwitowanie odbioru faktur nie zostało dokonane przez osoby do tego uprawnione – osoby reprezentujące stronę pozwaną z mocy prawa - z tytułu zawartych umów sprzedaży strona pozwana w rzeczywistości nie zgłaszała żadnych innych zarzutów w tym w zakresie istnienia między stronami innych uzgodnień w zakresie warunków tych umowy niż te , do których odnosiły się zapisy zawarte w fakturach . Strona pozwana podniosła wprawdzie ,że podpisanie faktury ogranicza się do jej zaakceptowania a nie wywołuje już skutków w zakresie ewentualnej zmiany umowy jednakże ze stwierdzenia tego nie wyprowadziła już żadnych innych konkretnych zarzutów w tym w zakresie ewentualnej sprzeczności zapisów zawartych w fakturach z uzgodnieniami strona w zakresie warunków umów sprzedaży W tym zakresie na sadzie nie spoczywa natomiast obowiązek aby z urzędu poszukiwać tych sprzeczności oraz by w tym zakresie prowadzić z urzędu ewentualne postępowanie dowodowe . Strona powodowa rzeczywiście nie wykazała wprawdzie , że odbiór faktur w imieniu pozwanego dokonały uprawnione do tego osoby , jednakże sam ten fakt , sam przez się w ocenie Sądu Okręgowego nie może przesądzać o ewentualnej niezasadności powództwa z tego tylko tytułu , jak chce tego strona pozwana , jak również zdaniem Sądu Okręgowego nie może uzasadniać przyjęcia ,że terminy płatności wskazane w pozostałych (z wyłączeniem spornej faktury na kwotę 3630 , 65 zł.) fakturach przez stronę powodową nie są wiążące dla strony pozwanej . Pozwany bowiem jednocześnie ze zgłoszeniem tego zarzutu nie zaprzeczył , aby strony łączyło porozumienie handlowe , na podstawie którego powód w ogóle dostarczał pozwanemu towar , a pozwany ten towar od powoda nabywał , a tym samym aby między stronami doszło do zawarcia - w następstwie zawarcia porozumienia - umów sprzedaży tego towaru. Pozwany nie kwestionował także ,że otrzymał towar objęty przedmiotami fakturami oraz nie zagłuszał żadnych zastrzeżeń co do jego ilości , jakości a także wreszcie ceny . W sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazał nadto , że dokonał częściowej zapłaty za towar dostarczony przez powoda w kwocie , której wysokość również nie była między stronami sporna . Z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu (w tym z uzasadnieniu pozwu) wynika natomiast ,że powód dostarczył pozwanemu towar na kwotę ponad 150 tys zł. a zatem przedmiotowa zapłata nie zaspokajała roszczeń strony powodowej w całości . Okoliczność ta zresztą na co wskazuje uzasadnienie sprzeciwu nie była w ogóle sporna między stronami . Ani umowa stron zawarta na piśmie (porozumienie handlowe) , ani tym bardziej przepisy prawa w tym prawa podatkowego nie uzależniają natomiast obowiązku zapłaty ceny za towar od pokwitowania odbioru faktury przez osoby do tego uprawnione , czy też osoby uprawnione do reprezentacji danej strony z mocy prawa jako np. członkowie zarządu czy prokurenci . Co więcej obowiązujące przepisy - rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z roku 2011, nr 68, poz. 360 z późn., zm) określają wprost w § 5 elementy , które powinna zawierać faktura VAT . Przepis ten wśród tych niezbędnych elementów nie przewiduje w ogóle wymogu jej podpisu przez odbiorcę faktury, a tym samym na odbiorcy faktury nie ciąży w ogóle obowiązek kwitowania jej odbioru . Tak więc skuteczność podpisu faktury przez odbiorcę (w zakresie jego reprezentacji) nie tylko nie wpływa na ważność i skuteczność wystawienia takiej faktury , ale także tym bardziej na skuteczność i ważność stosunku podstawowego na podstawie którego została ona wystawiona przez jej wystawcę . Jak wskazano powyżej co należy jeszcze raz podkreślić strona pozwana nie wykazała natomiast aby uzgodnienia stron w zakresie tego stosunku podstawowego pozostawały w sprzeczności z treścią wystawionych przez stronę powodową faktur objętych niniejszym postępowaniem

I chociaż faktura stanowi jedynie dokument księgowy , rozliczeniowy i nie stanowi ona umowy sprzedaży jako takiej , dokumentu określającego warunki umowy wiążące jej strony i mającego w tym zakresie pierwszeństwo przed dokonany wcześniej między stronami umowy uzgodnieniami jej warunków jeżeli takowe w ogóle miały miejsce (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lutego 1993 r. , I ACr 2/93 , OSA 1993/6/35 wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 1993 r. , I ACr 12/93, OSA 1993/6/42) , to może ona stanowić i stanowi jeden z dowodów świadczących o zawarciu takiej umowy między stronami i jej warunkach . Faktura jako taka ma bowiem charakter dokumentów prywatnych . Dokument prywatny nie korzysta wprawdzie z domniemań wprowadzonych przez ustawodawcę dla dokumentów urzędowych (vide przepis art. 244 kc) , ale stanowi on

dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenie (art. 245 kc). Przepis ten statuuje domniemania, że dokument prywatny jest prawdziwy oraz, że zawarte w tym dokumencie oświadczenie pochodzi od osoby, która podpisała dokument. Podlega ona też ocenie przez sąd orzekający w danym postępowaniu jako dowód w tym postępowaniu co znajduje odbicie w wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 30 czerwca 2004 r.-sygn. akt IV CK 474/2003 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2004/12 , OSNC 2005/6 poz. 113, Radca Prawny (...) str. 124) , zgodnie z którym dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według ogólnych zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Dokument prywatny jest zatem jednym z dowodów wymienionych w Kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody. Może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 r. IV PR 200/85 OSNCP 1986/5 poz. 84 i z dnia 3 października 2000 r. I CKN 804/98 nie publ.) jednakże o materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów . Oznacza to , że sąd może dokonywać ustaleń faktycznych i wyrokować także biorąc pod uwagę treść dokumentu prywatnego o ile uzna go za wiarygodny . Istotne jest także to , iż wprawdzie każda osoba , która ma w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić ,że treść złożonego w dokumencie prywatnym oświadczenia woli jest zgodna z rzeczywistością , jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się , że dokumenty prywatne z reguły mają dużą wartość dowodową przeciwko osobie , od której pochodzą , natomiast dowód ten ma znacznie mniejszą moc dowodową , jeżeli miałby przemawiać na rzecz strony , która go sporządziła lub zleciła jego sporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r. , I CKN 1280/00 , LEX nr 78358) . W świetle art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza on zatem, czy oświadczenie jest ważne lub skuteczne prawnie. Bardzo istotne jest to, że z dokumentem prywatnym jak wskazano wyżej nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy. W niniejszym przypadku z wyżej wskazanych przyczyn Sąd Okręgowy mając na względzie pozostały materiał dowodowy uznał przedmiotowe faktury za dokumenty wiarygodne . Uczynił to mając na względzie również stanowisko zajęte przez pozwanego w niniejszym postępowaniu oraz pozostały materiał dowodowy w postaci dokumentów WZ. Strona pozwana nawet nie twierdziła ,że strony dokonały innych uzgodnień w tym w zakresie terminów płatności ceny za odebrane towary niż czyniły to przedmiotowe faktury .

W tym miejscu należy również wskazać ,że na stronach niniejszego postępowania będących profesjonalistami w obrocie gospodarczym - tak stronie powodowej jak i pozwanym - ciążył obowiązek terminowego zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych stanowiący wyraz dbałości o swoje interesy . Należy tu także wskazać ,że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc) , a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r. , I PKN 660/00 , Wokanda 2002/7-8/ 44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę , czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r. , (...) 661/00 , LEX nr 52781 , postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r. , II CKN 1322/00 , LEX nr 51967 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r. , III CKN 567/98 , LEX nr 52772 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r. , II UKN 182/98 , OSNP 1999/17/556 , wyrok z dnia 9 lipca 1998 r. , II CKN 657/97 , LEX nr 50630 , wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. , III CKN 384/98 , Biul.SN 1998/11/ 14 , wyrok z dnia 25 marca 1998 r. , CKN 656/97 , OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowi z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny

(art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wniosku z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

Jak wskazano powyżej strona pozwana nie wykazała, a nawet nie twierdziła, że strony uzgodniły inne terminy płatności ceny za sprzedane pozwanemu towary niż te wskazane w fakturach dołączonych do pozwu. Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika, aby faktury w tej części czyniły odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie - nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej, a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej, niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej. Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustaliły terminu spełnienia świadczenia wzajemnego, w tym również terminu płatności ceny - wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c., lecz właśnie przepis art. 488 § 1 k.c. statuujący zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych. Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi - nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski, Glosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7-8, poz. 187). W sytuacji zatem gdy strony nie oznaczyły w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny, to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń - roszczenie o uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 84/93, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 158, Wokanda 1994, nr 2, s. 4; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda 1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc. Nawet jednakże gdyby tak nie było, to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie wzywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego. I chociaż nie oznacza to, że roszczenie w ogóle istnieje, czy też, że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości, że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty. Przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego, jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie.

Co się zaś tyczy dalszych zarzutów pozwanego zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty dotyczących sytuacji ekonomicznej i finansowej pozwanego, która to uniemożliwia mu bieżące terminowe regulowanie wszystkich ciężających na nim zobowiązań zarzut ten by uzasadniał co najwyżej rozłożenie dochodzonej przez stronę powodową należności na raty (vide art. 320 kpc), a nie oddalenie powództwa w całości jako niezasadnego jak chciała tego strona pozwana. Ustosunkowując się do powyższego wskazać należy również, iż problemy finansowe pozwanego w ocenie Sądu Okręgowego nie wpływają na zasadność i wymagalność roszczeń o zapłatę należności wynikających z zawartych przez niego umów. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w ocenie Sądu Okręgowego brak jest również podstaw do stwierdzenia, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia ze szczególnie uzasadnionym wypadkiem w rozumieniu art. 320 kpc. Trudna sytuacja finansowa pozwanego sama w sobie nie uzasadnia bowiem rozłożenia na raty objętego pozwem roszczenia (z zarzutem takim pozwany zresztą w ogóle nie wystąpił). Podnieść należy nadto, że okoliczność ta ani nie jest okolicznością nagłą, ani niespodziewaną. W momencie zawierania umów z powodową spółką, pozwany powinien mieć nadto świadomość własnych problemów finansowych, a skoro w takiej sytuacji zdecydował się na zaciągnięcie nowych zobowiązań zobowiązany był do wygospodarowania niezbędnych środków na pokrycie tych zobowiązań. Zaciągnięcie zaś zobowiązań bez zabezpieczenia niezbędnych środków na jego realizację nie może obciążać kontrahenta pozwanego, który w ocenie Sądu Okręgowego nie jest zobowiązany aby kredytować pozwanego. Pozwany jest nadto osobą prawną posiadającą podobnie jak strona powodowa także status przedsiębiorcy i obowiązany jest podobnie jak inni przedsiębiorcy do wykonywania swoich zobowiązań i brak jest podstaw aby traktować pozwanego w inny sposób niż innych przedsiębiorców. Skoro zatem pozwany wstępuje w obrocie gospodarczym z racji czego nie tylko ponosi on wydatki, ale też czerpie z tego również korzyści w formie

przychodów , tak jak każdy przedsiębiorca jest on zatem zobowiązany do racjonalnego gospodarowania swoim majątkiem . Strona pozwana nie wykazała też oprócz gołosłownych twierdzeń jaka jest w rzeczywistości jej kondycja finansowa . W ocenie Sądu Okręgowego również skutki decyzji podejmowanych przez stronę pozwaną bez należytego rozważenia własnej sytuacji ekonomicznej nie mogą obciążać kontrahenta - w tym wypadku spółki powodowej .

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 535 kc uwzględnił w całości dochodzone roszczenie zasądając od pozwanego na rzecz powoda należność główną w kwocie 114 817 , 47 zł.

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższej należności głównych . Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy , gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy , z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu . Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona , należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc) . Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego , wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia , chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie była następstwem okoliczności , za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi . Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona , należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc) . Należy także wskazać , że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r. , I ACr 592/95 , OSA 1996/10/48) .

Pozwany w zasadzie nie kwestionował w przypadku przedmiotowych faktur (za wyjątkiem jednej z nich) , że termin płatności należności objętych fakturami przypadał na inny dzień , niż ten który wskazał powód w fakturach . Mając powyższe na względzie i przywołane powyżej przepisy Sąd Okręgowy odsetki te zasądził od dat wskazanych pierwotnie w pozwie za jednym wyjątkiem . W przypadku bowiem odsetek od spornej jednej faktury za dzień 2 kwietnia 2013 r. postępowanie w sprawie zostało umorzone na podstawie przepisu art. 355 § 1 kpc wobec cofnięcia roszczenia w tej części przez stronę powodową na rozprawie w dniu 23 października 2013 r. a odsetki zostały zasądzone zgodnie ze stanowiskiem strony pozwanej od dnia następnego co było zresztą zgodne również z ostatecznym stanowiskiem w tym zakresie zajęтым przez stronę powodową .

Stosownie natomiast do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc) . Stosownie jednakże do przepisu art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Mając na względzie , że strona powodowa tylko nieznacznie ulegała co do swoich roszczeń o kosztach procesu orzeczono zatem na podstawie przepisu art. 100 kpc obciążając nimi w całości stronę pozwaną .

Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw aby przedmiotowemu wyrokowi nadać rygor natychmiastowej wykonalności zgodnie z wnioskiem pełnomocnika strony powodowej . Stosownie natomiast do przepisu art. 333 § 1 kpc sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli:

1)zasądza alimenty - co do rat płatnych po dniu wniesienia powództwa, a co do rat płatnych przed wniesieniem powództwa za okres nie dłuższy niż za trzy miesiące;

2)zasądza roszczenie uznane przez pozwanego;

3)wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

Pełnomocnik powoda uzasadnienia wniosku upatrywał zaś między innymi właśnie w uznaniu powództwa przez stronę pozwaną . Trzeba tu natomiast wskazać ,że chociaż ustawa nie wymaga dla uznania roszczenia żadnej szczególnej formy i może ono zatem nastąpić w sposób wyraźny lub dorozumiany (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1982 r. , ICZ 106/82 , LEX nr 8470) to jednak w ocenie Sądu Okręgowego uznanie roszczenia występuje tylko w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela , z którego wynika , że dłużnik uważa roszczenie za istniejące (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2002 r. , II CKN 1312/00 , OSNC 2003/12/ 168 , z dnia 7 marca 2003 r. , I CKN 11/01 , LEX nr 83843 , z dnia 16 września 1977 r. , III PR 105/77 , LEX nr 7996 , wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 marca 1991 r. , I ACr 60/91 , OSP 1991/11/282) . Musi to być zatem zachowanie się zobowiązanego , które wskazuje na jego świadomość istnienia roszczenia i mogącego przez to uzasadnić przekonanie uprawnionego , że zobowiązany uczyni zadość jego roszczeniu . W treści sprzeciwu od nakazu zapłaty strona pozwana jednoznacznie wniosła natomiast o oddalenie powództwa w całości , a tym samym trudno jest uznać ,że jest stanowisko w tym zakresie może się sprowadzać do uznania roszczenia strony powodowej .

Pełnomocnik powoda uzasadnienia dla swojego wniosku w tym zakresie upatrywał również w szkodzie , jaką może ponieść strona powodowa gdyby taki rygor nie został nadany . Zgodnie zaś z zapisem z § 3 powyższego przepisu sąd może również na wniosek nadać wyrokowi nadającemu się do wykonania w drodze egzekucji rygor natychmiastowej wykonalności, gdyby opóźnienie uniemożliwiało lub znacznie utrudniało wykonanie wyroku albo narażało powoda na szkodę. Oprócz gołosłownych twierdzeń ,że sytuacja przedstawiona w uzasadnieniu wniosku pełnomocnika strony powodowej może rzeczywiście mieć miejsce pełnomocnik strony powodowej natomiast w żaden sposób nie wykazał . Nie wykazał tym samym także ,że zostały spełnione przesłanki wymagane przez ustawodawcę do uwzględnienia wniosku strony o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności .

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku .